

Satsa allt – om du så bara får äta potatis, sova tre timmar per natt i minus 40 grader och inte ha någon hud kvar på fingrarna till följd av vitaminbrist. Försök säga det till ett svenskt förskolebarn och locka med att belöningen blir att alltid få leva nära något vackert. För Julia Mustonen var musiken ändå ett självklart val.

Julia Mustonen

Född konsertpianist

DET ÄR EN DRÖM för Julia Mustonen att vara pianist, samtidigt som det aldrig funnits någon annan väg för henne att gå. Hon beskriver hur hon närmade sig pianot innan hon ens kunde spela och hur hon som två-tre-åring klädde sig i den finaste klänningen och bjöd in dockorna på konsert med egenhändigt målade biljetter.

– Om någon frågat mig vid tre års ålder vad jag ville bli när jag blev stor, hade svaret varit konsertpianist. På något sätt blev jag det men jag kan inte säga när det hände rent konkret. Jag har alltid varit en konsertpianist.

Julia Mustonen är som en musikalisk diktbok. Från ett tåg mellan Århus och Köpenhamn, samt på flyget till Stockholm, skriver hon ner svaren på mina frågor i poetiska ordalag och med stor omsorg och ärlighet. Det blir sju fullspäckade sidor, för Julia har mycket att berätta. Om åren i Sibirien, timmarna med mamman vid pianot, turnéerna, tävlingarna och den hårda ryska skolan som höll på att ta slut på hennes krafter.

Julia fick pianolektioner av sin mamma från tre års ålder och beskriver dem som ett livslångt samarbete.

– När vi började spela insåg jag aldrig att vi hade pianolektioner, jag tänkte bara att vi spelade tillsammans. Jag älskade timmarna med mamma vid pianot. Jag spelar fortfarande för henne före någon viktig tävling eller konsert. Hon är ett stort stöd och en av mina viktigaste musikaliska inspirationskällor.

Givetvis skilde sig Julias ungdom från vännernas. Hon påbörjade sin första professionella musikutbildning vid tolv års ålder.

– Utbildningen var hård. Jag kommer ihåg de tidiga mornarna när jag efter två till tre timmars sömn gick till skolan och övade. Det var mörkt, blåsigt och minus 40 grader. Jag spelade mellan fem och åtta

TEXT ALEXANDRA THOMAS

FOTO KATARINA WIDDEL

